

REGÉLO.

Pesten vasárnap június 27^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' b o s z'ú.

(Vége.)

V.

Nincs nagyobb kin a' bizonytalanságnál; 's a' bizonyos rossz kevesebbé koptatja belsönket, mint a' bizonytalan jó. Gr. SZÉCHENYI I.

Igy állottak a' dolgok történetünk kezdetén. Irma szereté Tarnyait, de azt még magának sem meré megvallani. Remegett, hogy viszonzatlan marad érzelme. Minden apró körülményből ítélve, maga magát kinzá azon hiedelemmel, miképp' Tarnyai őt nem szereti. — Ha szeretünk, olly annyira félünk, hogy nem szeretettünk, vagy legalább nem annyira, mint kívánnók! — Örökös kétség üldöze őt.

Irmát a' himző rámanál, bús elméletekbe mélyedve láttuk utólszor. Éppen azon pillangót vizsgálá, mellynek nézésénél a' multkor Tarnyait meglepé. „Igen, igen,—mondá magában— ő le volt hajolva; bizonynyal ajkaival érinté vagy Ottilia szép kezeit, vagy legalább a' helyet, mellyen azok nyugodtak. — O hogy ismerni kelle őt tanulnom! — De azon pillantása, midőn leültem? — Egész vérem arczomba tolongott. — Talán még is szeret? de hisz' csak szólna! — illy eszmék üzék egymást a' szép leányka fejében, 's még is mindig csak egyre, Tarnyaira, gondolt.

VI.

Nem érdemled-e meg, hogy jól lehordjalakt

LAFONTAINE.

Bizz a' jövőben; csak lelked legyen
Mint a' kellő napfény szeplőtelen.

KOVÁTS.

Jó lesz talán most azon eszméket megvizsgálni, mellyek az ablakon kikönyöklő Ottilia fejecskéjében villantak-fel. — Ő szorgos gondossággal környezé mindig Irmát, 's jól láta mindent, mi történt. Bár vidor volt többnyire, tudott ő komoly is lenni; e' mellett finom éles látása őt minden dolog alapjára könnyen juttatá.

„Hogy szeretik egymást, világos; de a' szegény leányka töprenkedik, kétségeskedik, 's kinozza magát azon aggodásában, hogy érzelme nem viszonztatik. — Kell segitnem a' dolgon. — Olly eszközt kell kitalálnom, melly a' hallgatag Tarnyait villanyozván, ajkai vallomásra nyiljanak; olly eszközt, mellynek munkálódása következtében Irma Tarnyait lássa szenvedélyének hatalmas kitörésében.

„S e’ pillanatban láta az ablak előtt egy csoport nevető gyermekeket, kik egymásnak dévajkodva kiálták: „aha! rászedtelek! első April! első April!“ s a’ gyermekek tapsoltak, ujongattak, s zajongva szaladtak tova.

Ottiliának nem kelle több. — „Meg van!“ kiáltá magában örvendve. Kedélyének egész vidorsága, egész csintalansága s könnyű pajzánsága tért vissza. „Igen, igen, ugy!“ — s most női gyöngédség a’ szükség érzetével harczra kelt. — „De majd Tarnyai szenvedni s keserűen fogja venni, hogy legszentebb érzésével játszám. — Azt fogja hinni, ki akarám gunyolni. De semmi az, mért nem nyilatkozik?! — Ő kétkedik jellememben; hiszi, oly hiú vagyok, hogy még mindig kívánom udvarlásait, s fél, megbántódom, ha újabb szenvedélyét megtudom. Ő kétkedik bennem; egy nemét az irigységnek akarja reám ruháztatni; reám, kit egykor szeretett! Ez csunya, ez gonosz! S ezért bűnhődjék. Fájdalma úgy is csak pillanatnyi lesz, s ha tervem sikerül, annál tartós boldogság követheti azt. — Ő kétkedik bennem: ezért boszút állok rajta!“

E’ három utósó szónál arcza örömtől sugárzott, és szép szemei ritka tűzben villogtak. — „Boszút állok rajta!“ ismétlé fennhangon.

Irma merengéséből felriadt. — „Mit mondasz?“ kérdé bágyadtan.

„Semmit — viszonzá vidoran Ottília. — Kedves Irmám! ülj kissé mellém a’ pamlagra; tenni akarok valamit, mihez engedelmre van szükségem.“

S a’ két szép hölgy a’ puha vánkosoiba mélyedt.

Ottília nem akará Irmával sejtetni, hogy Tarnyai valaha őt szerette. Ez által kétségeit csak nevelte volna. S így, bár erősen hívé, hogy Tarnyai azért nem nyilatkozik, mivel előtte a’ szégyenülés bizonyos nemétől nem szabadulhatna, — még is Irma előtt, nehogy ez gyanakodjék, feltevé magában, Tarnyai hallgatagságát Irma hidegségének tulajdonítani.

Ottília Irma kezét megfogá, s részvevően pillantott nagy szemeibe.

„Irmám! mindenek előtt kérlek, légy őszinte. Te Tarnyait szereted — ne tagadd — ő téged viszont. Bátyád igen ohajtá, ha nőül venne: de Tarnyai megfoghatlan viseletű; ő férjem előtt még soha sem nyilatkozott, s úgy vélem, előtted sem; különben nem volna komor. Nemde?“

„O hallgattál volna inkább! miért szívem sérvét még égetőbbé tenni? miért említeni azt, mit iránta érzek? holott még is viszonzatlan marad.“

„Ne légy gyermekes, Irmám! légy nyugodt; ő szeret téged, szavamatom. Azonban, hogy ez bebizonyodjék előtted, egy tréfát gondoltam-ki. Mi Tarnyait Aprilbe küldjük.

„Aprilbe? de mit segítsen ez?“

„Csak halljad! — Őt csak erős felindulás hozhatja vallomásra. Zavarodik, valahányszor veled komolyan szólni akar. Ez tán túlzott félelem; ti egymást szeretitek; sziveitek rokonok, s még is távol vagytok egymástól, oly távol, hogy ő szólni sem mer. Te érzésedet női büszkeségből rejtet; s mivel ezt vele még csak sejtetni sem hagyod, ő nem mer szólni férj-fiúi büszkeségből. — Csak ha téged nagy szerencsétlenség

érne; akkor, úgy hiszem, kitörne szenvedélye; nem ismerne többé határokat. Azon eszme, miképp' te érzését nem viszonzod, akkor eltűnnék; azon gondolat, hogy előttd szegyenítve, tőled elutasítva áll, melly eddig mindig büszkeségét felizgatá — ködbe foly-nék. Ő akkor csak a' szerencsétlen leányt látná — elfelejtené büszkeségét, el hidegségedet! — ő csak téged látna, csak szerelmét. Igaz, a' tréfa kissé gyöngédtelen, de szükséges!"

„De hát mi?"

'S Ottília könnyű özként felszökött a' ruganyos ülésből, 's íróasztalához ült.

Irma arcát az öröm egy könnyű sugara élénkíté azon gondolatnál: „talán Ottiliának még igaza lehet!" — Gyönyörű volt e' pillanathan. — Kíváncsian pillantott Ottília széke mögött azon sorokra, mellyeket ez az arany szegélyű Bathi-papirra gyorsasággal vetett.

„Kész vagyok! — mond Ottília. — De igaz! még a' nap számát fel kell jegyeznem."

'S írni akará: „April 1-jén" — de keze megállott. „Nem, nem, így nem lehet; hisz' mindjárt észre venné, és sejténé, hogy csak tréfa. Az igaz! maga kerített magának hálót! A' divatos t a v a s z h ó t írom oda."

Irma a' sorokat elolvasá. „De Ottiliám" — kezdé habozva.

„Semmi közbevetést kérlek. Most hogy megvallád érzésedet, én, mint idősb 's tapasztaltabb, jogot veszek magamnak javadra működni.

Csengetett, 's gyertyát és egy pohár vizet parancsolt-be. Egy tiszta tollat mártott a' vízbe, 's azt a' levelke fölébe tartá. Két nehéz csepp hullott a' sorokra, 's ezeket kissé elmosá.

„Ugy-e Irmám! nemde classikai két könnycsep ez, mellyet szerencsétlenségeden hullatok?" — 's a' nő nevetve nyomott egy csókot rokona forró homlokára.

Irma mosolygott. — „Milly irigylendő vidorságod! de csinalanságod ma még is legfőbb pontját éré-el!"

A' czimer most fekete pecsétviaszra nyomatott, 's Ottília az ekképp' elkészült levelkét Tarnyai nagybátyjához vinni parancsolá, tudván, hogy ez ma ott ebédel.

A' sorok tartalmát már fentebb Tarnyai kezében olvastuk.

VII.

Vajni gonoszt látnak szemeim; vagy esznek-e engem?

CZUCZOR.

Hogy Farkas S. szavaival éljek: „Vannak az életnek olly jelenetei, midőn az ember valamit szívszakadva vár; minden érzelmét 's gondolatját csak a' várt tárgy foglalja-el, 's még is habozó aggodás, a' szívnek elfogódása, 's győzhetlen tusakodás közt remeg a' várt pillanat elejébe!" — Kimerítőbben nem írhatom-le azon érzelmeket, mellyek Irma keblében zajongtak; nem azon vágyat, mellyet érzett, Tarnyait ismét látni; nem azon rettegést, mellyel várá, milly következménye lesz Ottília sorainak.

Irma egészen áthagyá magát elméleteinek, és szívszorongással tekinté-ki az ablakba helyezett 's pápai szép fényes mázu edények-be ültetett virágnövények közt a' sétányra.

A' sétány boglár fákkal van beültetve, mellyek, mint tudva van, csak igen későn zöldülnek. Így egy zöld levelkét sem lehete

rajtok látni; de még csak hajtás-bimbót sem. E' mellett igen keveset látogattatik e' sétányunk, 's így semmi friss zöldtől, semmi járó kelő embertől kellemesítve, élénkitve — nagyon is komor tekintetű volt, mintsem hogy Irmának elszórtaságot szerzett volna.

Azonban ez alatt Ottilia meg nem szűnt munkás lenni terve kivitelében. „Ha mindjárt jöttekör megtudja, hogy csak tréfáltam vele, meglehet, hogy boszújában kijátszatása felett tüstént elrohan; Irma így nem látná őt kétségbeesésben, 's a' csupán levelkére megjelenést nem elégtlené; nem volna ez a' kétkedő leánynak elég bizonyítvány, 's a' fő, a' vallo más, elmaradna.“ Így gondolkodék, 's Irma szobájának a' széles utszára nyíló ablakait sötét függönyökkel bevonatá, úgy hogy csak kevés világosság nyomulhatott azokon be.

Ottilia egyenes lelkű 's igen finom érzésű vala; fájt neki, 's megsérté őt valóban Tarnyai bizalmatlansága. Bár jól tudá, hogy a' szerelem mindig kétségeskedik, még is rossz neven vevé, hogy az ifjú benne kétkedik. Azért is volt e' boszúja, büntetése, mellynek célja végre még is csak a' boldogítás, — olly kigondolt, mondhatnám merész.

Meg akará ezen bizalmatlanságot büntetni; de főczélja e' mellett még is csak Irma boldogítása volt. — Ő e' kettőt egyesíté, 's így korán sem volt boszús, vagy felingerülve; sőt tán vidorabb, mint egyébkör; mert nem kétlé, hogy terve sikerülend.

Tüstént a' levél elküldetése után férjét kéreté a' gyűlésből haza. Tarnyai látá azt távozni; de nem sejté, hogy valami különös körülmény okozá azt; e' mellé azon kis önzés is járulván, hogy beszédjét Andai úgy is már hallván, örvendett, hogy Irma illy gyorsan bátyja által tudandja-meg, milly közlekedésben részesült ő.

Alig jött Andai haza, már is fiatal neje egész titkába beavatá, 's addig kéré őt, addig enyelgett vele, míg ez rá állott terve kivitelében a' főszerepet játszani.

Andait a' felsőtét szobában álló kerevetre kényteté Ottilia fekönni, 's reá egy széles, angol pamutból horgolt takaró vetteté. Igaz, hogy Andai fekete barkója 's bajusza kissé zavarhatá a' csatlódást; azonban, hisz' Irma fejét összezuzta — 's így — fehér kendőbe burkoltaték az áruló barkó, 's a' kendő szegény Andai száját is betakarván, evvel a' gonosz ékes bajusz eltakartaték. Andai fekete szemei első pillanatban 's főleg felingerültségben nem valának tüstént különböztethetők; mivel azokat félig behunyván, a' szép dús pillák őket némileg eltakarák. Ehhez járult Tarnyainak ez alkalommal igen kíváncsinos rövidlátása. Andai mindenre szívesen reá állott; hisz' látá szép neje boldogságát; 's Ottilia sötét szemei örömsugarakat löveltek felderítően a' szerető férjre.

Két órát ütött a' Dominicanusok toronyórája. —

„Tarnyait látom jönni!“ — mond a' besietett, reszkető Irma. Ottilia Irmát az ajtómelletti kék selymű spanyolfal mögé rejté; maga pedig a' fekvőnek lábaihoz ült, 's a' lehetőségig komoly, bús arcot ölté.

Tarnyai lassan nyitá-be az ajtót, 's lábhegyeken közeledék a' kerevethöz: — de midőn az irtóztatóan bekötött főt megpillantá, elhalt a' szó ajkain. — A' fekvő mellé térdelt, 's merőn nézett elejébe.

„Nincs remény!“ — mond Ottilia — elfojtott hangon.

„Nincs remény? — O hát Irma éltevel az én éltem reményei is porba süllyednek! Tudja meg Irma! tudja-meg fiatal élte ez utósó perczeiben, hogy én önt szerettem; imádtam, mint éltem angyalát; hogy még képes sem valék eddig csak képzelni is olly mérhetlen, olly óriási érzést, mint minővel önt szeretém! — O dicsőült angyal! kérd Istenedet, hogy engem szabadítson-meg azon élettől, melly birtokod nélkül csak teher nekem! — — Irma! nyujtsa kezét, hogy a' megválás e' perczében egész égő érzésemet, egész lelkemet egy csókban lehelhessem-ki reá! Irma teljesítse ez első és utósó kérésemet!”

Tarnyai a' kitörő legnagyobb szenvedélyesség hangján mondá ezt; arcza kétségbeesés tükrözé magát.

Nehéz könyűk szabadultak-ki a' pillák alól, 's forrón hullottak alá.

VIII.

Kifáradhatlan volt békítő tisztében.
B. JÓSIKA.

Irma mind ezt látá, mind ezt hallá; feszültsége Tarnyai minden mozdulatánál nőttön nőtt; szerelme e' bizonyítványainál kifejezhetlen boldogság-érzés áradott keblén át. Nem tarthatá magát többé; gyorsan Tarnyai felé sietett rejtekéből, 's azon kezét, mellyet ez a' fekvő felé kinyújtott, megfogá.

Tarnyai megdöbbenve nézett hátra, és szeme Irmának örömkönyűben uszó kék szemével találkozott.

Ottília felszökött üléséből, Tarnyai előtt könnyen, kifejezhetlen bájjal meghajolt, 's csintalan mosolylyal mondá: „Szerencsém van jelenteni, hogy ma April elsője van! Ki vitatkozott multkor velem a' hónapok divatos elnevezése felett? Ugy vélem, Tarnyai Lajos ur. Ha April t irok levelemre, ön hihetőleg sejti a' tréfát, 's megkiméli könyűit, ijedtségét, fájdalmait: — de a' t a v a s z h ó megzavará önt. — „Hisz' csak kis gyakorlás kell hozzá!” — mondá ön; 's im én ez által önnök elméjébe akarám vésni, hogy April annyi, mint t a v a s z h ó!

„Bocsásson nagysád, de ez kegyetlen tréfa volt! több mint csinatlanság!”

De Ottília nem hallgatott reá. „Békebíró uram! kérem befolyását!” — 's a' kerevethöz szökött, a' takarót félreveté, 's kezdé férje fejről a' kendőt lebonyolítani — „Tónim, kedves Tónim, szólj Tarnyaival!” — 'S a' nő szép férje fürtjeit simogatá.

Andai karon fogá az ifjút. Egy ablakba állottak, 's Andai megmagyarázá neki, mi célja volt tulajdonképp' Ottiliának soraival, és milly sikerrel kívánná koronáztatni tréfáját.

Tarnyai Irmához repült; kezére egy forró, hosszú csókot nyomott 's — „szabad tehát reménylenem?” — rebegé.

Irma egy perczig hallgatott; szemeit lesüté; arczai égtek, 's végre Tarnyai kezét megnyomva, egy kifejezhetlen édes, odaadó pillantással mondá puha, melodiás hangján: „kedves Lajos!”

„Tónim! te gyakran mondod Kisfaludyval: „kereszt az élet, jó feleség a' gyémánt. melly rajta tündöklük.” — Ugy hiszem, Tarnyai barátunk is illy véleményű lesz.” — mond Ottília ígész pillantással, 's majdnem szökve a' szobában abbéli örömében, hogy b o s z ú j a illy jól sikerült.

Tarnyai 's Irma boldogok.

Egy héttel ezután a' két pár Bécsbe rándult, hogy a' két hölgy Irma pompás kiházásitáshoz a' szükségesekeket bevásárolja.

A' rokonok, barátok serege már vette azon hirt, hogy Tarnyai Lajos csöförtökön majus 27-kén, esti hat órakor tartá esketését a' székes egyházban Andai Irmával.

Megjegyzendő, hogy ez óta Tarnyai kettős barátja 's védelmezője az elő- 's utó-hóknak; mivel egyedül a' tavasz hó czimzet által eredett zavarnak köszöni boldogsága illy gyors kifejlődését a' kétségek 's töprenkedések zajgó tengeréből.

Sl—ta Eteleka.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

VeszedeImes halaeska. — Tudjuk, hogy a' Neva folyamban egy kis vizibogár van, mely a' fürdeni járókra nézve nagyon veszedeImes, mint-hogy a' bőrbé furja magát, 's ha mindjárt ki nem vétetik, halálos gyuladást is okoz. Schomburgh dr., a' tudós utazó, csaknem hasonlót ír az új világból, és pedig Rio Breneo mellől, San Joaquinból: „a' hévség itt kiállhatlan kin, lángostor, mely minket mintegy örvényben kavár ide 's tova, 's csaknem sehöl sem enged menedékhelyet találni. Tegnap Breneo hulámaiban akarék enyhet keresni; de midőn a' parthoz közeledém 's fürdéshez készültem, egy belföldi ember figyelmeztetett, hogy óvakodjam — nem talán az utálatos Kaimanok vagy vízi kigyóktól — hanem egy halaeskától, melyet ő Caneliru-nak nevezett, 's felőle állítá, hogy a' fürdő emberek fülein, orlyukain, száján vagy egyéb helyen keresztül nagy gyorsággal a' testbe szokott becsuszanni, 's csak hamar gyuladást okoz, mely nem ritkán halált von maga után. — E' különös hal felől már korábbi idő előtt Lacerda dr. is tett említést, 's ugyan a' fennebi sajátságot bizonyítván mondá, hogy hosszúsága fél ujnyi, 's a' Ctopsis fajhoz tartozik.

KÜLÖNFÉLE.

Első és utósó csók.

(Egy agg legény írásából)

Három évtized előtt mintegy húsz éves lehettem, 's azon boldogok sorába tartozám, kik a' köznapi tárgyakat is bengáli fényben látják, — kiknek szívök vágy- szerelem — 's reménnyel tellett izzó üst, — 's agyuk?... hasonló a' hirtelen fölhyított champagnei üveghez, melynek tartalma az utósó csepig kirepült.

Nem tudom, huszadik évében minden ifjú költő-e? Bennem e' hajlam teljes mértékben mutatkozik. Elköltém saját, elköltém mások pénzét, — elköltém... sőt még verseket is költék; 's e' különönmű költemény tárgya: Melánia, a' szép varrónő, szerelmének megnyerhetése vala.

„Varrónó?!“ — fogják némelyek hosszúra bigyesztett ajakkal kérdeni. — Igen is érdemes dámám! — de kit az ég e' nemű lények királynéjává remeklett. Tintoretto elhírlt kegyőni, hozzá hasonlítva, csak első vázlatok. Isténített halandó vala ő, kit a' természet rózsaszín kedvében a' Sphaerák zenéje mellett angyalok segélyével alkotott. — 'S ki fog pálezát törni a' gyenge szemű fölött? ha a' nap izzó képébe tekintgetve megvakult.

Képzeletem, mióta először láttam őt, csudás festészi hajlamot fejté ki. Minden tárgyra szerafi alakját rajzoló. — És ismét: szemében az égnek csillogai, arczán a' korány első biborát, ajkain a' zefírek enyeltését, és szívében!..o! itt, mintegy nagybecsű onyx-szelenczében, a' hiúság látszójen saját képemet képzelem.

Áldozatom sikerrel koszorúztattak. Jákob lépesőjeként édig nyuló vágy-lajtorjának felső fokát elértem: Melánia körébe juték. Mint Pygmalion szobránál, öntudat nélkül álltam a' női szépség e' testesült eszménye előtt; szívem a' remény gyöngye szellőjétől ingatott érzelem-tenger vala, melynek mélyéből a' szerelem igaz gyöngye sugárzott.

„A szerelem bűvös virágának legédesebb gyümölcse az első csók!” — hallám egykoron; 's én mint az édességek kedvelője e' nyaláncság után tantali szomjjal epedtem. Egy csók, rövid, mint légy-ottra rendelt szerelmesnek szüvérese, Melánia kláris-ajkairól örökre, 's tán tovább is boldogíthatandott.

Reméltem; mert husvéti tojásként csinos valék: de reményim tündérvárát a' csalódás daemona szórta-szét. A' varrónó szíve nem vala — legalább reám nézve — mint művei, áru-czikk. — Láttatok-e bérezi sast, melly havasok tájéről búsan tekintetett a' magasba, midőn vágyainak végezeljút, a' nap tűz-trónját, el nem érheté? E' képek hasonmása valék.

Szeretni és nem szeretettetni, minden kinnak legóriásbika, főképp' ha égő gerjelmünk tárgya nemcsak éber helyzetünkben, hanem az álom üdítő karjai közt is mardosó lélekismeretként boszontgat. Mint csatavesztett vezér, a' kétségbeesés sziklacsúcsán állék. Ember nem vala, ki a' borzasztó mélység párkányáról visszarántana. Az ég jöve hát segélyül, és őt, boldogságom élő „netovább”-ját egy szeszélyes eset által karjaim közé dobta, hogy csók-vágyom strucz-gyomrát egyszer mindenkorra betöltse.

Mintha tegnap történt volna, olly élénk színekben áll ez idylli jelenet előttem. Terepély hárs árnyában virághimzette gyöpen Melánia mellett ülék; előttünk életünk jelképe, keringős csörgeteg folydogált, 's a' távol bérecek vállalai mögül reánk a' bucsúzó Titan tűz-arcza mosolygott. — Mint tengeri vihart megelőző percekben, siri csend uralga körülünk; csak szíveink dobbanásai valának hallhatók. Uraim! ennél érzékenyebb duettet soha sem hallottam!

Nincs toll, melly leírhasa, nincs szó, melly kifejezhesse lelkem ekkori állapotját. A' vágyak orkán ostorától korbácsolt tenger vala az, melly fölött a' szerelem delfinjén a' remény Arionja csudatévő lantját pöngetve uszdogált.

„Melania — sohajték — kedves Melaniám! Ismét egy nap hullott-le az öröklét feneketlen ürébe a' nélkül, hogy reményvirágimra áldást hintett volna. Ismét egy lapot fordíték szerelmem könyvében, de ah! ez is, mint azelőbbie, üresen maradt. Mellyik, o mellyik leend azon nap, melly boldogságom nagy perezét e' könyvbe följegyzí?! — Édesem! te hallgatsz; de némaságod terhes felhő, mellynek méhében halál rejtezik. — Vagy tán a' részvétlenség malmán akarod megörlení szívemet? Tedd, ha úgy tetszik! én, mint néger a' gyarmatos bambusz-botját, szótlanul türendem. Tőled a' kárhozat is üdv nekem. — De ezt nem mivelheted, mert angyal vagy, kit az ég a' halandók boldogítására küldött-le. Csókod nektar-folyam: engedd, engedd élvezhetnem édjéit!”

Emlény-szemében a' részvét gyöngyei rezgének, 's angyal fejceskáját vállaura bocsájtá.

Most vagy soha! — sugá egy benső hang, 's mint gyermek bubáját, a' kedvest keblemhez szoritám. Szíve szüm mellett dobogott, ajkaim bárson ajkaira tapadtak, 's én fuladásig usztam a' csók-özönben. Pásztori helyzetemet egy tü-szurás zavará-meg. — „Hajtűje” gondolám magamban, 's még dúsabban tűzém lángczuppanásimat arczára. De ah! a' pokol irigylé üdvemet; borzasztó nyivogás hallatszott körülöm, 's tüzes sátán-körmek vonultak-át képemen. Főleszméltem. . 'S találják-el szépeim! hol valék? — Ágyamban; karjaim közt anyámnak kedvencz macskája, egy hatalmas kandur pihegett, melly az éjjel párnáim közé lopódzván, szerelmes öleléseim alatt csaknem kiadá páráját. Óriási erővel sujtám gyöngédtelen szerelmemet a' földhez.

Arczom égett, háló-köntösöm vérfoltokkal volt tarkítva; — tükörbe tekinték, 's o csudák csudája! benne egy travestált Tunguzit szemléltem. Ábrám bőrét a' szorongattatott állat körmei lehámozák.

„Ha minden mátká-csók illy veszélyes, ugy a' vőlegénység a' tiz csapás sorához toldható“ — mondtam egy napon orvosomnak, mindön irt kötne czirmozott arczomra.

„Főképp' ha szerelmesünk, mint öné, még gyűrűzés előtt a' holdba utazott“ válaszolt az elméncz Aesculap.

„Önnek szavai, mint boncz-kése, élesek.“

„Korán sem, ifjú ur! Én csak a' hirnek viszhangja vagyok, melly azt regéli: hogy a' csinos varrónő, sorsát egy fiatal színészéhez varrván, tegnap megszökött, 's önnek emlékül üres zsebet, 's azon öntudatot hagyá, hogy a' némbéri ravaszság köddel béleltt agyára mydási füleket tüze föl.

„Önnek igaza volt“ — szóllék másnap orvosomhoz. — De szerelmem fellegrvárának romjain a' boszú rémjé ül, 's én medicei Venusom ravaszságát nemén torlandom-meg.“

„Hogyhogy? talán fatalis első csókja“ —

„Utóó is leend — vágék szavába — 's az asszonyi állatokat nemcsak életem szövetségéből, hanem álmaim bájhonából is kizárandom.“

„Ön nagy fába vágta fejszéjét!“ — monda mosolygva Aesculapom

„'s fogadom, emberül fogom azt kidönteni.“

Három évtized folyt már le, és fogadásom szentsége maiglan szeplőtlen áll. Kérditek: mit nyertem általa? Csak azon édes öntudatot, hogy gyomromat nehány keserű falattól megmentém.

V-i Barna.

V É G S Z Ó.

Midőn alólírtt ez uttal tulajdonos-szerkesztői munkámat bevégezem, kénytelen vagyok e' lapoknak azon t. olvasóit, kik akár ez évben, akár multban, sőt **MÉG TÖBB ÉV ÓTA** is a' **NÁLAM** megrendeltt Regelő díját hozzám be nem küldötték, 's mellyeknek öszvege tetemes mennyiségre rug, megkérni, hogy valamint én akár becsület-szavuknak, akár a' lapokat megrendelő saját kéziratuknak híven, folyóíratommal szakadatlanul szolgáltam nekik, ugy ők is költsönös köteleztetésükre emlékezvén, tartozásaikat minél előbb hozzám küldeni ne terheltenessnek, 's gondolják-meg, hogy az ő lapjaikért szintén, mint másokéiért is, nekem azon órában, midőn tőlem kívántatott, nyomtatási, festői, postadíjt 's a' t. **FIZETNEM KELLETT.**

Mátray Gábor m.k.

Vége a' jelen félesztendőnek.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsch 453.

